FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (femte avdelningen)
30 januari 2001 *

I mål T-215/00,

SCEA La Conqueste, Morlaas (Frankrike), företrätt av A. Lyon-Caen, advokat vid Conseil d'État och Cour de cassation, me ddelgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren J.L. Iglesias Buhigues och X. Lewis, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1338/2000 av den 26 juni 2000 om komplettering av bilagan till förordning (EG) nr 2400/96 om upptagandet av vissa namn i "Register över skyddade

* Rättegångsspråk: svenska.

ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar", som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 om skydd för geografiska [beteckningar] och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 154, s. 5), i den mån den medför att "Canard à foie gras du Sud-Ouest" registreras som en skyddad geografisk beteckning,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Lindh samt domarna R. García-Valdecasas och J.D. Cooke,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämplig lagstiftning

1 Rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska [beteckning] och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 208, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 143) fastställer, enligt artikel 1, regler för gemenskapsskydd av ursprungsbeteckningar

och geografiska beteckningar för vissa jordbruksprodukter och för vissa livsmedel.

2 I artikel 2.2 b i förordning nr 2081/92 definieras geografisk beteckning som ett namn på en region, en ort eller i undantagsfall ett land, använt för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som besitter viss kvalitet, har visst anseende eller äger viss annan egenskap som kan hänföras till detta geografiska ursprung och som framställs, bearbetas och bereds i det ifrågavarande geografiska området.

3 För att en jordbruksprodukts eller ett livsmedels namn skall kunna registreras som skyddad ursprungsbeteckning (SUB) eller geografisk skyddad beteckning (SGB) måste produkten eller livsmedlet uppfylla kraven i förordning nr 2081/92 och i synnerhet överensstämma med en produktspecifikation i enlighet med artikel 4 i den förordningen. Inregistrering medför ett gemenskapsskydd.

4 I artiklarna 5—7 i förordning nr 2081/92, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 535/97 av den 17 mars 1997 (EGT L 83, s. 3), fastställs ett förfarande för registrering, enligt vilket varje grupp, definierad som en sammanslutning av producenter och/eller förädlare som arbetar med samma jordbruksprodukt eller livsmedel eller, då vissa villkor är uppfyllda, varje fysisk eller juridisk person, har rätt att ansöka om registrering i den medlemsstat där det geografiska området är beläget för skyddade geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter eller livsmedel som denna själv producerar eller förädlar och som kommer från ett särskilt geografiskt område i den medlemsstat där det geografiska området är beläget. Medlemsstaten skall kontrollera att ansökningen uppfyller de krav som uppställts och om den finner att så är fallet tillställa kommissionen ansökan. Om kommissionen finner att namnet är skyddsberättigat, skall den i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* offentliggöra de särskilda upplysningar som anges i artikel 6.2 i förordning nr 2081/92.

5 Enligt artikel 6.3 i förordning nr 2081/92 gäller följande:

"Om ingen invändning framställs till kommissionen i enlighet med artikel 7 skall namnet införas i ett register, 'Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar', som kommissionen skall föra och som skall uppta namn på de grupper och kontrollorgan som berörs."

6 I artikel 7 i förordning nr 2081/92 i dess lydelse enligt förordning nr 535/97, föreskrivs följande:

"1. Inom sex månader efter det offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* som avses i artikel 6.2, har varje medlemsstat rätt att framställa invändning mot registreringen.

2. Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall se till, att alla personer som kan visa att de har ett lagligen berört ekonomiskt intresse tillåts ta del av ansökningen. Därutöver kan varje medlemsstat i enlighet med vad som eljest gäller i medlemsstaten i fråga bereda även andra parter med ett lagligen berört intresse åtkomst till ansökningen.

3. Varje lagligen berörd intresserad fysisk eller juridisk person får framställa invändning mot den begärda registreringen genom att inge en vederbörligen underbyggd skrivelse till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där han bor eller verkar. Denna myndighet skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att pröva invändningen inom den fastställda tidsfristen.

4. En invändning skall upptas till behandling endast i något av följande fall:

— Invändningen visar att överträdelse skett av de villkor som avses i artikel 2.

— Invändningen visar att den föreslagna registreringen skulle äventyra överlevnaden för ett identiskt eller snarlikt namn eller varumärke eller för produkter som lagligen har marknadsförts under minst fem år före det offentliggörande som anges i artikel 6.2.

— Invändningen visar att det namn som registreringsansökningen avser är av generisk beskaffenhet.

5. När en invändning enligt punkt 4 är sådan att den skall tas upp till behandling, skall kommissionen uppmana de berörda medlemsstaterna att inom tre månader söka förlikning i enlighet med sina egna förfaranden. Därefter skall förfaras på endera av följande sätt.

a) Om förlikning har träffats, skall medlemsstaterna i fråga underrätta kommissionen om alla de faktorer som gjorde förlikningen möjlig jämte om sökandens och invändarens yttranden. När ingen ändring gjorts av de uppgifter som kommissionen har erhållit enligt artikel 5, skall kommissionen gå vidare i enlighet med artikel 6.4. Om någon ändring har gjorts skall kommissionen på nytt inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 7.

b) Om ingen förlikning har träffats, skall kommissionen fatta beslut i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15, med beaktande av traditionell skälig praxis och av den faktiska risken för förväxling. Om kommissionen

beslutar att fullfölja registreringsförfarandet, skall den genomföra offentliggörande i enlighet med artikel 6.4."

Bakgrund till tvisten

7 Sökanden är ett företag i södra Frankrike, vars verksamhet består i framställning och kläckning av ägg från mulardankor samt i uppfödning och tvångsmatning av ankorna.

8 Den 5 maj 1999 meddelade den franska regeringen, med tillämpning av artikel 5.5 i förordning nr 2081/92, kommissionen en ansökan om inregistrering av namnet "Canard à foie gras du Sud-Ouest" som skyddad geografisk beteckning. Ansökan härrörde från Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest.

9 Ansökan offentliggjordes i *Europeiska Gemenskapernas Officiella Tidning* den 28 september 1999 i enlighet med artikel 6.2 i förordning nr 2081/92 (EGT C 274, s. 5).

10 Genom skrivelse av den 6 oktober 1999 gjorde sökanden en invändning mot inregistreringen hos den franske jordbruks- och fiskeministern med stöd av artikel 7.3 i förordning nr 2081/92. Sökanden gjorde särskilt gällande att förfarandet för registrering av namnet "Canard à foie gras du Sud-Ouest" som skyddad geografisk beteckning inte offentliggjorts i tillräcklig omfattning på det nationella planet och att produktspecifikationen som medföljde ansökan från Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest innehöll specifikationer "utan något som helst samband med skyddet av geografisk beteckning". Sökanden bestred i synnerhet relevansen hos kraven beträffande

"maximinivåer för produktionskapacitet i anläggningar för uppfödning och tvångsmatning av ankor för foie gras". Sökanden framhöll att dessa krav har allvarliga inverkningar på framställningen beträffande hälsa, hygien och säkerhet, eftersom små hantverksmässiga anläggningar skulle komma i en monopolsituation.

11 Den 6 oktober 1999 sände sökanden samma förklaring om invändning till kommissionen, som i skrivelse av den 20 oktober 1999 meddelade sökanden att invändningen enligt artikel 7.3 i förordning nr 2081/92 skulle inges till den behöriga myndigheten i Frankrike. I skrivelse av den 2 november 1999 svarade sökanden kommissionen att invändningen avsänts samtidigt till kommissionen och till sagda myndighet.

12 I skrivelse av den 8 mars 2000 meddelade den franske jordbruks- och fiskeministern sökanden att invändningen inte uppfyllde villkoren för att tas upp till prövning i enlighet med bestämmelserna i förordning nr 2081/92 och att den därför inte skulle vidarebefordras till kommissionen. Ministern påpekade särskilt att sökandens argument att storleksbegränsningen av uppfödnings- och tvångsmatningsanläggningarna skulle ha allvarliga inverkningar på framställningen beträffande hälsa, hygien och säkerhet inte kunde godtas, eftersom "reglerna för hygien och säkerhet gäller för alla, oberoende av anläggningens storlek". Genom ansökan till Conseil d'État, som registrerades den 8 april 2000, begärde sökanden att det beslutet skulle upphävas.

13 Frankrikes ständiga representant vid Europeiska unionen meddelade kommissionen, i skrivelse av den 28 mars 2000, de franska behöriga myndigheternas grunder för beslutet att inte vidarebefordra sökandens invändning.

14 Kommissionen har antagit förordning (EG) nr 1338/2000 av den 26 juni 2000 om komplettering av bilagan till förordning (EG) nr 2400/96 om upptagandet av

vissa namn i "Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar", som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 (EGT L 154, s. 5, nedan kallad den omtvistade förordningen). Av det tredje skälet i den förordningen framgår följande: "Inga invändningar enligt artikel 7 i [förordning nr 2081/92] har framställts till kommissionen till följd av offentliggörandet i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av det produktnamn som anges i bilagan till den här förordningen." Kommissionen ansåg därför att namnet "Canard à foie gras du Sud-Ouest" borde föras in i "Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar" och därmed skyddas på gemenskapsnivå såsom skyddad geografisk beteckning.

Förfarandet och parternas yrkanden

15 Sökanden väckte denna talan genom ansökan som kom in till förstainstansrättens kansli den 22 augusti 2000.

16 I separat skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 oktober 2000 framställde kommissionen en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114 i förstainstansrättens rättegångsregler.

17 Sökanden inkom med ett skriftligt yttrande över invändningen den 21 november 2000.

18 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— avslå invändningen om rättegångshinder,

— ogiltigförklara den omtvistade förordningen,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

19 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

20 Enligt ordalydelsen i artikel 114 i rättegångsreglerna skall, om en part begär det, rätten meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att avgöra själva sakfrågan. Enligt punkt 3 i samma artikel skall återstoden av förfarandet vara muntligt om inte rätten bestämmer annat. Rätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar för att rätten skall kunna pröva talan utan att inleda det muntliga förfarandet.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

21 Kommissionen har hävdat att talan skall avvisas eftersom den omtvistade förordningen har allmän giltighet, eftersom sökanden inte står i en särskild ställning som särskiljer den i förhållande till alla andra och eftersom sökanden inte deltar i registreringsförfarandet på gemenskapsnivå. Kommissionen har tillagt att förevarande mål är identiskt med det mål som var föremål för förstainstansrättens beslut om avvisning av den 9 november 1999 i mål T-114/99, CSR Pampryl mot kommissionen (REG 1999, s. II-3331.)

22 Kommissionen har även gjort gällande att rättegångshindret inte avhjälps av att den behöriga franska myndigheten beslutat att inte vidarebefordra sökandens invändning till kommissionen. Det åligger sökanden att hävda sin rätt inför nationella domstolar. De senare kan eller, i förekommande fall, skall underställa domstolen tolkningsfrågan eller frågan om giltigheten av en gemenskapsrättsakt för förhandsavgörande i enlighet med artikel 234 EG.

23 Kommissionen har slutligen hävdat att den på grund av bestämmelserna i artikel 7 i förordning nr 2081/92 inte kan beakta en invändning som meddelats av någon annan än en medlemsstat, även om kommissionen anser att medlemsstaterna är skyldiga att vidarebefordra alla invändningar till den för så vitt de uppfyller de två kraven i punkt 3 i nämnda artikel.

24 Sökanden anser sig direkt och personligen berörd av den omtvistade förordningen.

25 Sökanden anför för det första att förordningen medför skada på grund av faktiska förhållanden som särskiljer sökanden från alla andra (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, och av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15, s. 141).

26 Härvid har sökanden framfört att produktspecifikationen av de berörda produkterna föreskriver att den årliga produktionen inte får överstiga 36 000 ankor per lantbrukare och 72 000 ankor per lantgård samt att antalet platser för tvångsmatning är begränsat till 1 000 ankor per lantbrukare eller 3 000 ankor för gårdar med flera lantbrukare. Sökanden anför att, till skillnad från andra uppfödare, sökandens verksamhet ingår "i ett vertikalt integrerat produktionsnätverk", beläget inom det ifrågavarande geografiska området. Sökanden har därför fått rätt att producera 600 000 ankor om året. Följaktligen uppfyller sökanden inte de ovannämnda kraven i produktspecifikationen och får inte längre använda namnet i fråga. Sökanden har marknadsfört sina produkter under det namnet sedan mer än tjugo år. Följden skulle bli att sökanden utestängs från marknaden Canard à foie gras du Sud-Ouest, vilket skulle hota sökandens existens. Det är enligt sökanden för övrigt därför som de nämnda kraven förts in i produktspecifikationen.

27 Sökanden har, med hänvisning till den ovannämnda domen Codorniu mot rådet, för det andra anfört att en bestämmelse av normativ karaktär kan beröra en ekonomisk aktör personligen när den skadar hans särskilda rättigheter.

28 För det tredje har sökanden åberopat domstolens dom av den 4 oktober 1983 i mål 191/82, Fediol mot kommissionen (REG 1983, s. 2913; svensk specialutgåva, volym 7, s. 275), och av den 20 mars 1985 i mål 264/82, Timex mot rådet och kommissionen (REG 1985, s. 849; svensk specialutgåva volym 8, s. 817), och hävdat att den omtvistade förordningen berör sökanden personligen eftersom den kränker de rättigheter avseende förfarandet som tillförsäkras i artikel 7.3 i förordning nr 2081/92. Sökanden har anfört att, eftersom invändningen som gavs in till de franska myndigheterna kunde tas upp till prövning, det saknades grund att vägra att vidarebefordra invändningen till kommissionen. Sökanden har tillagt

att en invändning samtidigt givits in till kommissionen, som borde ha fastställt att invändningen uppfyllde villkoren för att tas upp till prövning i enlighet med artikel 7.4 i förordning nr 2081/92.

29 För övrigt har sökanden hävdat att det inte kan anses att privatpersoner bara deltar i registreringsförfarandet på det nationella planet. Artikel 7.3 i förordning nr 2081/92 utesluter enligt sökanden inte möjligheten för en lagligen berörd fysisk eller juridisk person från att framställa invändning direkt till kommissionen, när den medlemsstat där personen bor förhåller sig passiv. En motsatstolkning av den bestämmelsen skulle vara oförenlig med det trettonde skälet i förordning nr 2081/92 och skulle strida mot principen om gemenskapsrättens självständighet i dess egenskap av "en ny rättsordning inom folkrätten" (domstolens dom av den 5 februari 1963 i mål 26/62, Van Gend en Loos, REG 1963, s. 3; svensk specialutgåva, volym 13, s. 1) och mot rätten, för privatpersoner, till ett effektivt rättsmedel inför gemenskapsdomstolarna, bland annat när det gäller skyddade geografiska beteckningar.

30 Sökanden har för det fjärde anfört att förevarande mål skiljer sig från det mål där det ovannämnda beslutet CSR Pampryl mot kommissionen fattades.

Förstainstansrättens bedömning

31 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG är frågan om en talan huruvida ogiltigförklaring av en förordning som har väckts av en fysisk eller juridisk person kan upptas till sakprövning beroende av att den ifrågasatta förordningen i realiteten utgör ett beslut som direkt och personligen berör sökanden. Enligt fast rättspraxis står kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte (domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 28, och av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, punkt 33). En rättsakt har en allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (förstainstansrättens dom av

den 10 juli 1996 i mål T-482/93, Weber mot kommissionen, REG 1996, s. II-609, punkt 55).

32 I förevarande fall tillförsäkrar den omtvistade förordningen namnet Canard à foie gras du Sud-Ouest skydd som geografisk beteckning i enlighet med förordning nr 2081/92, där geografisk beteckning definieras som ett namn på en region, en ort eller i undantagsfall ett land, använt för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som härstammar från ifrågavarande region, ort eller land och som besitter viss kvalitet, har visst anseende eller äger viss annan egenskap som kan hänföras till detta geografiska ursprung och som framställs, bearbetas och bereds i det ifrågavarande geografiska området. Den omtvistade förordningen riktar sig, som kommissionen så riktigt påstått, inte alls till bestämda ekonomiska aktörer, som sökanden, utan den ger alla företag, vars produkter uppfyller de föreskrivna geografiska och kvalitativa villkoren, rätten att marknadsföra produkterna under det namnet. Den ger dock inte den rätten till företag vars produkter inte uppfyller de nämnda villkoren som är desamma för alla tillverkare.

33 Bestämmelserna har således allmän giltighet i den mening som avses i artikel 249 andra stycket EG, vilket sökanden för övrigt inte har bestritt. Bestämmelserna är tillämpliga på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets, det vill säga alla företag som tillverkar produkter med objektivt fastställda egenskaper (förstainstansrättens beslut av den 15 september 1998 i mål T-109/97, Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, REG 1998, s. II-3533, punkt 51, av den 26 mars 1999 i mål T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR och Confiserie du Tech mot kommissionen, REG 1999, s. II-913, punkt 28, och i det ovannämnda målet CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 43).

34 Det kan dock inte uteslutas att en bestämmelse som genom sin art och räckvidd är av normativ karaktär kan beröra en fysisk eller juridisk person personligen när det sker på grund av vissa särskilda egenskaper eller genom ett faktiskt förhållande som särskiljer honom från alla andra och på så sätt individualiserar honom på ett sätt som påminner om det sätt på vilket ett beslut individualiserar

den som det riktar sig mot (domarna i de ovannämnda målen Codorniu mot rådet, punkterna 19 och 20, och Weber mot kommissionen, punkt 56).

35 I det hänseendet har sökanden hävdat att det "produktionsnätverk" som verksamheten ingår i ger sökanden en särskild ställning i förhållande till andra producenter av Canard à foie gras du Sud-Ouest.

36 Det bör slås fast att den omtvistade förordningen endast medger marknadsföring under namnet Canard à foie gras du Sud-Ouest av produkter som motsvarar villkoren i den produktspecifikation som medföljer ansökan om inregistrering. Ett av de villkoren gäller antalet ankor som årligen får födas upp och tvångsmatas på varje gård och av varje lantbrukare. Eftersom sökanden tillhör en grupp och deltar i dess verksamhet, har den tilldelats en årlig produktion av ankor som går utöver nämnda begränsning och är därför utesluten från möjligheten att marknadsföra produkterna från sina ankor under det namnet. Varje annan producent som för närvarande eller potentiellt är i samma situation som sökanden drabbas emellertid av den omtvistade förordningen på samma sätt som denne. Vad beträffar sökanden är förordningen således en åtgärd som kan påverka olika kategorier på ett objektivt, generellt och abstrakt sätt. Beträffande påståendet att de ovannämnda villkoren i produktspecifikationen skulle ha skrivits in endast för att utestänga sökanden från marknaden för Canard à foie gras du Sud-Ouest, är det tillräckligt att notera att påståendet inte stöds av något enda konkret bevis.

37 Sökanden kan inte heller med framgång åberopa att den omtvistade förordningen skulle ha en allvarlig ekonomisk inverkan på dess verksamhet. Att en normativ rättsakt konkret kan ha olika inverkan på de olika rättssubjekt som den är tillämplig på, medför nämligen inte att dessa rättssubjekt särskiljs från alla andra

berörda aktörer, eftersom — som i förevarande fall — rättsakten tillämpas i en objektivt fastställd situation (förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, ACAV m.fl. mot rådet, REG 2000, s. II-341, punkt 66).

38 Sökanden kan inte heller åberopa domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet.

39 I det mål som låg till grund för den domen hindrades sökandebolaget av en normativ bestämmelse, som reglerade användningen av en beteckning, från att använda det grafiska märke som sökanden använt under en längre tid före antagandet av den ifrågasatta förordningen. Sökandens situation var på så sätt särskild i förhållande till alla andra ekonomiska aktörer. Av den domen följer, så som den tolkats av förstainstansrätten, att en bestämmelse av normativ karaktär kan beröra en ekonomisk aktör personligen så till vida att den skadar rättigheter som är särskilda för honom (besluten i de ovannämnda målen Asocarne mot rådet, punkt 43, CNPAAP mot rådet, punkt 36, och CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 47, samt domen i det ovannämnda målet Weber mot kommissionen, punkt 67).

40 I förevarande fall har sökanden inte visat eller påstått, att den användning av den geografiska beteckningen som den har åberopat grundar sig på en liknande särskild rättighet, som sökanden skulle ha förvärvat på nationell nivå eller gemenskapsnivå innan den omtvistade förordningen antogs och som skulle ha skadats av den förordningen i den mening som avses i ovannämnda rättspraxis.

41 Sökanden har därutöver anfört att de franska myndigheterna åsidosatt de uttryckliga förfarandegarantierna i artikel 7 i förordning 2081/92 eftersom de inte vidarebefordrat sökandens invändning till kommissionen. Enligt sökanden motiverar den omständigheten att talan tas upp till sakprövning.

42 Varken förfarandet för beredning av normativa rättsakter eller de normativa rättsakterna i sig — i deras egenskap av bestämmelser med allmän giltighet — kräver, enligt gemenskapsrättens allmänna principer — som till exempel rätten att yttra sig — att de berörda personerna deltar i arbetet, eftersom det antas att deras intressen företräds av de politiska instanser som antar rättsakterna (beslutet i det ovannämnda målet Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, punkt 60, och beslutet i det ovannämnda målet CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 50). Så länge det inte finns uttryckliga processrättsliga garantier, skulle det stå i strid med ordalydelsen och andan i artikel 230 EG om varje enskild tilläts att väcka talan mot en rättsakt av lagkaraktär efter det att han deltagit i utarbetandet av denna rättsakt (beslutet i det ovannämnda målet Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, punkt 68, och beslutet i det ovannämnda målet CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 50).

43 Möjligheterna att ta upp förevarande talan till sakprövning måste således bedömas utifrån de processrättsliga garantier som den enskilde har enligt förordning nr 2081/92 (beslutet i målet CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 51).

44 Tvärtemot vad sökanden hävdar är det medlemsstaterna som ensamma ansvarar för de processrättsliga skyddsreglerna för enskilda inom ramen för invändningsförfarandet enligt förordningen, och kommissionen utövar inte något utrymme för skönsmässig bedömning.

45 Enligt artikel 7.1 i förordning nr 2081/92 har således endast medlemsstaterna rätt att hos kommissionen framställa invändning mot registreringen. Även om varje lagligen berörd intresserad fysisk eller juridisk person enligt ordalydelsen i artikel 7.3 i samma förordning får framställa invändning mot en begärd registrering, måste detta ske genom att en vederbörligen underbyggd skrivelse inges till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den personen bor eller verkar. Bestämmelsen ålägger inte den berörda medlemsstaten att vidarebefordra invändningen, utan endast att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att "pröva" invändningen inom den fastställda tidsfristen. Även om "[r]egistreringsförfarandet bör ge var och en som personligen och direkt berörs... möjlighet att tillvarata sina rättigheter genom att till kommissionen framställa invändningar, så

skall framställningen göras '[genom] en medlemsstat'". Det finns ingen bestämmelse i artikel 7 i förordning nr 2081/92 som tillåter kommissionen att beakta invändningar som framställs av någon annan än en medlemsstat. När en framställning om invändning kan "upptas till behandling" i den mening som avses i artikel 7.4 i förordning nr 2081/92, skall kommissionen, enligt artikel 7.5, uppmana de berörda medlemsstaterna att söka en överenskommelse mellan sig, och det föreskrivs inte att enskilda skall delta i detta.

46 Det skall tilläggas att bestämmelserna i artikel 7 i förordning nr 2081/92 om enskildas rätt att framställa invändningar i grunden skiljer sig från de mycket specifika bestämmelserna inom områdena för dumpning och subventioner som ger vissa ekonomiska aktörer en särskild roll i det gemenskapsrättsliga förfarande som lett till införandet av en antidumpnings- eller antisubventionstull (dom i det ovannämnda målet Fediol mot kommissionen, punkterna 16 och 25). Hänvisningen till domarna i målen Fediol mot kommissionen och Timex mot rådet och kommissionen saknar därför helt relevans i förevarande fall.

47 Av det föregående framgår det att förordning nr 2081/92 inte fastställer några särskilda processrättsliga skyddsregler, på gemenskapsnivå, för den enskilde (beslut i det ovannämnda målet CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 55).

48 Även för det fall den behöriga franska myndigheten skulle ha åsidosatt vissa av sökandens processuella rättigheter genom att vägra att vidarebefordra sökandens framställning om invändning till kommissionen innebär inte detta att förevarande talan kan prövas enbart av den anledningen.

49 Inom ramen för en talan om ogiltigförklaring som väckts enligt artikel 230 EG är gemenskapsdomstolen nämligen inte behörig att avgöra om en rättsakt som utfärdats av en nationell myndighet är rättsenlig. Detta gäller även om rättsakten i fråga utgör en del av gemenskapens lagstiftningsprocess, eftersom det klart

framgår av kompetensfördelningen på området mellan de nationella myndigheterna och gemenskapens institutioner att en rättsakt som antagits av en nationell myndighet är bindande för gemenskapens lagstiftande organ och därmed avgörande för innehållet i den gemenskapsbestämmelse som skall utfärdas (beslutet i det ovannämnda målet CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 57).

50 Detta är fallet när den behöriga nationella myndigheten beslutar att inte vidarebefordra en framställning om invändning från en enskild person till kommissionen enligt artikel 7.3 i förordning nr 2081/92 (beslutet i det ovannämnda målet CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 58). Det framgår nämligen av det som anförts ovan (se ovan punkt 45) att kommissionen binds av det beslutet och att den inte kan beakta en framställning om invändning som ges in av någon annan än en medlemsstat.

51 Med förbehåll för att ärendet kan föras vidare till domstolen i den mening som avses i artikel 226 EG, ankommer det således enbart på de nationella domstolarna att, i förekommande fall efter ett förhandsavgörande från domstolen, avgöra om den nationella rättsakten i fråga är rättsenlig och även att bedöma den berörda medlemsstatens eventuella ansvar om det påstås att denna rättsakt har vållat skada (beslutet i det ovannämnda målet CSR Pampryl mot kommissionen, punkt 59).

52 Härvid bör det noteras att sökanden har väckt talan vid franska Conseil d'État mot den behöriga franska myndighetens beslut att inte vidarebefordra framställningen om invändning till kommissionen.

53 Av vad anförts följer att sökanden inte är personligen berörd av den omtvistade förordningen i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG och att talan följaktligen skall avvisas.

Rättegångskostnader

54 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom svaranden har tappat målet skall, med hänsyn till kommissionens yrkande, sökanden bära sina egna rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande beslut:

1) **Talan avvisas.**

2) **Sökanden skall bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader.**

Luxemburg den 30 januari 2001

H. Jung

Justitiesekreterare

P. Lindh

Ordförande